

підприємством та бухгалтерія: проблеми і виклики / С. Івахненко // Бухгалтерський облік і аудит. – 2006. – № 4. – С. 52–58. 3. Мних Є. Концепція побудови комп'ютерної інформаційної системи обліку діяльності корпорацій / Є. Мних, О. Брадул // Бухгалтерський облік і аудит. – 2008. – № 4. – С. 41–45. 4. Нападовська Л. В. Внутрішньогосподарський контроль в ринковій економіці : моногр. / Л. В. Нападовська. – Дніпропетровськ : Наука і освіта, 2000. – 224 с. 5. Пантелеєв В. П. Внутрішній аудит : навч. посіб. / В. П. Пантелеєв, М. Д. Корінко; за ред. В. О. Шевчука. – К, 2006. – 247 с. 6. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 “Основні засоби”, затверджено наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. № 92 // Бухгалтерія. Збірник систематизованого законодавства. – 2007. – № 1. – С. 101–105. 7. Чалий І. Корисність активів: зменшуємо та відновлюємо / І. Чалий // Все про бухгалтерський облік. – 2006. – № 31. – С. 49–53. 8. Зубілевич С. Зменшення корисності активів / С. Зубілевич // Бухгалтерський облік і аудит. – 2005. – № 2. – С. 9–13.

УДК330.3+658.3.005.95

Н. С. Лушак

Національний університет “Львівська політехніка”,
кафедра менеджменту організацій

НАРОЩУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО КАПІТАЛУ ДЛЯ ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

© Лушак Н. С., 2012

Проаналізовано сучасні тенденції у інноваційних системах світових економік. Досліджено місце і роль інтелектуального капіталу в стратегіях інноваційного розвитку різних країн. Визначено проблеми у галузі розвитку інтелектуального капіталу в Україні та наведено концепцію ефективного “менеджменту знань”.

Ключові слова: інтелектуальний капітал, інноваційний розвиток, “менеджмент знань”, відкрита інноваційна система

INTELLECTUAL CAPITAL INCREASING FOR INNOVATION MODERNIZATION OF UKRAINIAN ECONOMY

© Lushchak N., 2012

Analysis of current trends in innovation systems of global economies is organized. Place and role of intellectual capital in the innovation strategies of various countries are studied. Problems in the development of intellectual capital in Ukraine are defined and the concept of an effective “knowledge management” is shown.

Key words: intellectual capital, innovative development, “knowledge management”, open-innovation system.

Постановка проблеми

Обов'язковою передумовою в Україні для ефективних інноваційних перетворень є проведення системних процесів модернізації економіки, рушійною силою яких є інтелектуальний капітал держави. На жаль, дані свідчать, що, незважаючи на високий рівень людського потенціалу, у нашій країні не сформовано ефективного “менеджменту знань” на макро- та мікрорівнях,

наслідком чого є гальмування процесів модернізації інноваційного розвитку вітчизняної економіки. Потребують вирішення проблеми формування і реалізації концепції управління знаннями для забезпечення модернізації економіки та інноваційних перетворень.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Проблемами, які стосуються розвитку людського потенціалу, займаються багато науковців впродовж тривалого часу, як в Україні, так і за кордоном. Протягом останнього десятиліття у світовій економічній думці йдеться про актуальність переходу до нового типу економіки – “економіки знань”, у якій людина стає найважливішим ресурсом [1–4].

Проте впродовж останніх років у стратегіях інноваційного розвитку розвинених країн спостерігаються тенденції, які дещо змінюють ці стратегії, зокрема, роблять політику цих країн відкритішою до співпраці та взаємодії, тим самим підвищуючи ефективність інноваційних перетворень. Концепції “менеджменту знань” у таких країнах, як Австрія, Австралія, Бельгія, Німеччина, Велика Британія тощо, відводиться провідна роль [6–10]. Американський професор Петер Дракер [5] зазначає, що найважливішим внеском в управління у XXI ст. має стати п’ятдесятикратне підвищення розумової праці та знань працівника.

Стратегія управління інтелектуальним процесом в Україні потребує подальшого дослідження, адже сьогодні існує чимало проблем у цій галузі. Позитивним, а інколи і визначальним для нашої держави може стати досвід у цих питаннях інших країн, які, через процеси модернізації, стали на інноваційний шлях розвитку та надали науці найвищого статусу в суспільстві.

Постановка цілей

Наявність низки проблем, пов’язаних з процесами модернізації інноваційної системи вітчизняної економіки, та необхідність побудови ефективного “менеджменту знань” визначили цілі статті:

- дослідити зміни у сучасному розвитку інноваційного підприємництва у глобальному контексті;
- визначити місце і роль інтелектуального капіталу в стратегіях інноваційного розвитку країн світу;
- визначити проблеми у галузі розвитку інтелектуального капіталу в Україні та запропонувати концепцію розвитку ефективного “менеджменту знань”.

Виклад основного матеріалу

1. Зміни у розвитку підприємництва та можливості для нових інновацій

Економічна наука у галузі інноваційної економіки стверджує, що теоретично інновації можуть з’являтися у будь-який час та у будь-якому місці, проте практичний досвід доводить, що справжні інновації є результатом напруженої, системної, наполегливої роботи. Лише окремі винаходи приводять до хороших корисних результатів.

Розвиток світових економік у XXI ст. ставить нові виклики у галузі інноваційного розвитку країн та характеризується такими тенденціями:

- зростання глобалізації та глобального динамізму;
- посилення конкуренції та швидкості реагування на зміни;
- поширення глобальних знань та інформації;
- орієнтація на споживача;
- зростання потреби у додаткових послугах;
- створення мереж та об’єднань;
- вивчення та прогнозування поведінки споживача.

На перший план виходять проблеми виявлення та використання конкурентних переваг, стратегій та методів управління; збільшення значення інновацій, пошук ефективних моделей співробітництва та співпраці. Ключем до успіху у таких умовах могло б стати не лише розуміння підприємницької діяльності через інноваційний розвиток, а й перехід від закритої (традиційної) інноваційної системи розвитку до відкритої моделі. Про важливість такого переходу зазначають

такі світові вчені, як Ерки Лепавуорі (Фінляндія) [1], Ніна Богдан (Білорусія) [2], К. Калаіселвен (Індія) [3], Майк Воріс (Фінляндія) [4].

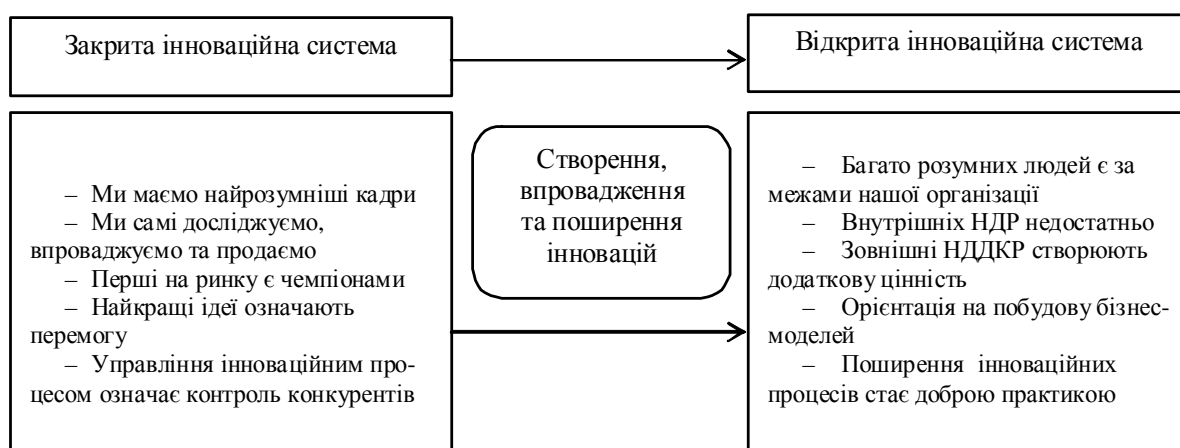

Рис. 1. Характеристика переходу від закритої до відкритої інноваційної системи
[джерело: власна розробка автора]

Інноваційний процес також зазнає змін. Життєвий цикл продукту постійно скорочується. Досконале знання ринку та постійний його моніторинг є надзвичайно важливим елементом від зародження ідеї і до запуску готового продукту на ринок.

На макрорівні інновації зазвичай мають поліпшувальний характер, вони підвищують ефективність функціонування, якість, технологію, посилюють конкурентну позицію. Незважаючи на велику кількість винаходів і відкриттів, лише незначна частина з них трансформується у продукт і комерціалізується на ринку. На макрорівні технологічні інновації можуть вплинути на розвиток всієї галузі промисловості у країні й істотно підвищити її конкурентоспроможність.

На сучасному етапі інноваційний процес спрямований на:

1. *Створення нового розуміння* як споживчих потреб, так і технологічних рішень, що забезпечує міцний фундамент для успішних інновацій. Це стимулює використання нових ідей і засобів у процесі прийняття управлінських рішень.

2. *Пошук нових ніш*, який може надихнути на нові несподівані ідеї та розгляд речей під іншим кутом.

3. *Вибір партнерів та кооперацію* для обміну інформацією, поширення ідей та створення додаткової цінності для процесу створення та комерціалізації інновацій.

Очевидно, що саме людська винахідливість, інтелект та розумова праця є серцевиною інноваційного процесу. Інтелектуальний капітал є найважливішим елементом у системі продукування інновацій, пошуку нових технологічних рішень, управління процесом втілення цих інновацій у продукти та їх поширення.

2. Інтелектуальний капітал у стратегіях інноваційного розвитку країн світу

Американський професор Петер Друкер [5] зазначає, що найголовнішим та по-справжньому унікальним внеском в управління у ХХ ст. було підвищення у 50 разів продуктивності у керівництві робітника у процесі виробництва. Це справді велике досягнення у галузі розвитку менеджменту. Водночас він стверджує, що найважливішим внеском в управління у ХХІ ст. має стати таке саме підвищення розумової праці та знань працівника.

Загалом інтелектуальний менеджмент є діяльністю, спрямованою на окремого індивіда, групу чи організацію для систематичного колективного процесу збирання, створення, передавання, зберігання, поширення та застосування знань для найкращого досягнення власних цілей.

Ми провели дослідження з метою визначення важливості розвитку інтелектуального капіталу в стратегіях інноваційного розвитку різних країн світу, виявлення основних фокусів формування людського ресурсу (див. таблицю).

Стратегії інноваційного розвитку країн та цілі і місце розвитку інтелектуального капіталу у цих стратегіях (складено за даними [6–10])

Стратегія інноваційного розвитку країни	Цілі/місце розвитку інтелектуального капіталу
1	2
Австралія	
<p>Після зміни уряду 2007 р., у 2008 р. оприлюднено незалежний огляд інноваційної системи Австралії, який передбачав інноваційну програму країни на наступні десять років, яка зосереджуватиметься на таких основних пунктах:</p> <ul style="list-style-type: none"> - розвиток людей та їхніх здібностей; - створення передового досвіду в галузі національних досліджень; - підвищення ринку інновацій; - упровадження управлінських інновацій у державні структури. <p>Людський капітал визнано ключовим елементом австралійської інноваційної системи.</p>	<p>В огляді зроблено головний акцент на вдосконалення системи для генерації людського капіталу. Мета полягає у тому, щоб підтримати людей зі здібностями до інновацій та забезпечити їх не лише умовами для отримання та застосування нових знань, а й адаптації та використання знань, які продуковані у інших країнах. Такий підхід потребує уваги на всіх рівнях, починаючи з дошкільної освіти і аж до робочого місця, та співпраці інституцій та галузей наук.</p>
Австрія	
<p>У листопаді 2007 р. австрійський уряд ухвалив два документи Стратегії 2020 щодо науки, технології та інновацій (НТІ): а) “Діалог досліджень” Австрії, б) розвиток національної системи НТІ. У цих документах визначено стратегічний фокус НТІ на 2010–2020 рр., у якому виокремлено 10 стратегічних сфер діяльності: перетворення Австрії на країну-лідера у галузі досліджень, підтримка кар’єрних можливостей вчених, розвиток фундаментальних досліджень, модернізація вищої освіти, посилення взаємодії між наукою та виробництвом, підтримка промислових досліджень, позиціонування Австрії у глобальному суспільстві знань.</p>	<p>Людському капіталу приділяється головна увага. Дослідження показали необхідність стратегічних дій у національному контексті та на міжнародному рівні, включаючи міжнародну мобільність кадрів, підтримки кар’єри у галузі НТІ, підвищення інтересу серед молодого населення до наукової діяльності.</p> <p>“Діалог досліджень” Австрії показав, що технологічне зростання у країні можливе лише за допомогою висококваліфікованих і добре освічених людських ресурсів. Пропаганда нарощення інтелектуального капіталу стала основною метою стратегії інноваційного розвитку до 2020 р.</p>
Бельгія	
<p>Політиці НДДКР у Бельгії надається високий статус згідно з національною програмою реформ. Кожен федеральний суб’єкт визначає власну політику НТІ і відповідає за її виконання. Основні напрями:</p> <ul style="list-style-type: none"> - побудова інтеграційного підходу до НТІ як крос-культурного виміру; - посилення підґрунтя у галузі розвитку науки та інновацій (державне фінансування, розвиток людських ресурсів, суспільне визнання досягнень науки і техніки, наукового обладнання та побудова інфраструктури); - акцент на міжнародну співпрацю; - ефективне використання існуючих політичних інструментів для розвитку НДДКР; - підвищення інноваційного потенціалу підприємств тощо. 	<p>Три основні пріоритети:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Очікується збільшення попиту на висококваліфікованих дослідників у “економіці знань” Бельгії у найближчі роки, тому коло потенційних кандидатів повинно бути розширене, зокрема для малого та середнього бізнесу. 2. Кар’єра дослідника повинна стати привабливішою, що має підсилитися суспільним визнанням і фінансовою винагородою. Все більше молодих людей повинні мати можливість продовжити навчання у аспірантурі та стати науковцями. 3. Стимулювання міжнародної та міжгалузевої мобільності людських ресурсів.
Велика Британія	
<p>Стратегія інноваційної політики Великої Британії – “Інноваційна нація” – визначає напрями підтримки розвитку інновацій у суспільстві та економіці та “розкриття талантів всіх її людей”. Головна мета – зробити Великобританію найкращою країною у світі для старту інноваційного бізнесу.</p>	<p>В основу стратегії покладено твердження, що “здатність Великобританії розкривати і використовувати талант, енергію і уяву всіх її людей робить інновації міцнішими та стійкішими”.</p>

1	2
Разом із розвитком інтелектуального капіталу обговорюються стратегічні питання ролі держави у інноваційному розвитку, попит на інноваційні продукти та послуги, підтримка інноваційного бізнесу, інноваційної інфраструктури, інновації у сфері комунального господарства тощо.	Точками фокусування для політики підвищення рівня кваліфікації є особлива увага до технічних наук, підвищення загального рівня освіти (до 2020 р. 70 % робочої сили повинні мати обов'язкову освіту), зміцнення зв'язків між бізнесом та наукою та розширення сектору вищої освіти.
Німеччина	
Інноваційну стратегію країни розроблено у 2006 р. під назвою “Хай-ТехСтратегія”. Три основні напрями інновацій: – інновації для здорового та безпечного життя; – інновації для комунікацій та мобільності; – інновації на перетині технологій. Мета стратегії – прискорення інтегрування знань у виробництво та об'єднання ресурсів економіки та науки, створення передумов для розвитку високотехнологічного та інноваційного малого підприємництва, зміцнення міжнародної співпраці та інвестиції у людський капітал.	Кваліфікаційні ініціативи, прийняті у січні 2008 р., роблять ставку на модернізацію та підвищення якості освіти (“Пропаганда освіти”). Головна мета розвитку інтелектуального капіталу полягає у розвитку системи освіти по всьому ланцюжку: починаючи з дитинства, у школі, професійне навчання, у ВНЗ, безперервне навчання. Наприклад: розроблення перспективної системи професійної підготовки, навчання упродовж всього життя, підвищення ролі жінок, зміцнення людських ресурсів, залучення найкращих світових дослідників у Німеччину.

Отже, проаналізувавши стратегії інноваційного розвитку високорозвинених країн, можна виділити спільні їх ознаки:

- програми інноваційного розвитку довгострокові, їх приймають на 10 років;
- інноваційна політика є відкритою, схвалюється міжнародна співпраця та інтеграція у глобальний простір;
- проводиться політика, спрямована на взаємодію між наукою та підприємництвом;
- розвиток інтелектуального капіталу визначено пріоритетним напрямом, у державах підвищується статус науки, постійно модернізується система освіти, створюються сприятливі умови для самореалізації науковців.

3. Проблеми у галузі розвитку інтелектуального капіталу в Україні та концепція розвитку ефективного “менеджменту знань”

Згідно з Глобальним оглядом конкурентоспроможності, який публікує Всесвітній економічний форум, у 2011–2012 рр. Україна посіла 82-ге місце серед 142 країн, піднявшись на 7 позицій, порівняно з 2010–2011 рр. і у рейтингу – між Тринідадом і Тобаго та Намібією. Причому показники за деякими складовими були такими:

- “Стан здоров'я і початкова освіта” – 74-ге місце зі 142 країн (упродовж двох останніх років Україна за цим показником опустилася на 6 позицій);
- “Ефективність вищої освіти і тренінгів” – 51-ше місце (опустилася порівняно з попереднім періодом на 5 позицій);
- “Охоплення початковою освітою” – 105-ге місце серед 142 країн з показником 88,6 %. Загалом за два останні роки Україна втратила за цим показником 14 позицій у рейтингу.
- “Якість освітньої системи” – 62-ге місце, порівняно з 49 – у 2009–2010 рр. Суттєве падіння – на 13 позицій за останні два роки.

Слід звернути також увагу на те, що при рекордній кількості ВНЗ у країні – понад 300 (для порівняння, у Великій Британії їх 96, Франції – 78, Італії – 65) та найбільшій кількості наукових ступенів серед дослідників – 88 % (у розвинених країнах ця частка становить 20–40 %), індекс відповідності університетської освіти вимогам конкурентоспроможності економіки для України становить лише 3,6, для Росії – 3,7, Італії – 4,2, Угорщини – 5 [11, 12]. Ще однією гострою проблемою є відтік висококваліфікованих кадрів з країни через погану матеріальну мотивацію, обмежені можливості для розвитку та самореалізації науковців та дослідників, особливо технічних спеціальностей, природничих наук, інформаційних технологій.

В Україні простежується невідповідність наявних кваліфікацій ринку праці (надлишок економістів і нестача інженерів). Незважаючи на масовість вищої освіти, рейтинги вітчизняних університетів є низькими.

Очевидно, що якщо не вжити негайних заходів для покращення ситуації із формуванням інтелектуального потенціалу країни, то прогресу у інноваційному розвитку не буде досягнуто. Звичайно, ці заходи потребують коштів та систематичного інвестування, адже інвестиції у людський капітал є довготривалими і віддачу від них країна зможе відчутти у перспективі.

О.Е. Оксанич та Р.Я. Старик [13] вважають, що для поліпшення інвестування в людський капітал, покращення якісних показників його розвитку необхідно розробити комплекс дієвих заходів щодо підвищення ефективності демографічної, соціальної, міграційної, житлової, освітньої тощо політики держави.

Нашій країні потрібна докорінна модернізація економіки, яка повинна базуватися на конкурентних перевагах та забезпечувати максимально ефективне використання наявного потенціалу та ресурсів. Рушійною силою цих процесів є розвиток та нарощення інтелектуального капіталу країни. Модернізаційні процеси та розвиток інновацій можливі лише за ефективного “менеджменту знань” на всіх рівнях: загальнодержавному, регіональному, підприємницькому.

Рис. 2. Процес управління знаннями [джерело: власна розробка автора]

Вважаємо, що концепція “менеджменту знань” має ґрунтуватися на стратегіях виявлення, створення, зберігання, передавання та використання знань.

✓ Виявлення (ідентифікація) знань. Ключові запитання, які повинні поставити перед собою керівництво організації перед формуванням політики управління знаннями, полягають у тому, щоб визначити, які ключові напрями та типи знань можна суттєво покращити для досягнення цілей організації. Визначення основних напрямів знань для майбутнього має вирішальне значення для управління ними.

✓ Створення знань. Зробити підприємство творчим та інноваційним є важким завданням, навчання у цьому процесі відіграє ключову роль. Разом з тим, дуже часто інноваційні ініціативи є епізодичними, тоді як така діяльність вимагає системного підходу, постійного управління та регулярного аналізу. У процесі інноваційної діяльності важливо постійно ставити запитання: якою була мета? чого ми насправді досягли? які успіхи та прогрес нашої діяльності?

✓ Зберігання знань. Сучасні програмні засоби, комп’ютерні технології значно спрощують цей процес. За керівництвом організації залишається лише вибір оптимальних способів зберігання даних. Формування баз даних напрацьовань є важливим елементом процесу управління інтелектуальним капіталом.

✓ Обмін (передача) знаннями. Йдеться як про обмін всередині організації, так і про зовнішній обмін, міжрегіональну співпрацю. Чимало проблем виникає на підґрунті культурних розбіжностей, особливо коли, наприклад, інвестором чи топ-менеджером на підприємстві є іноземець. Дружній клімат у організації, відсутність перешкод у комунікаціях між рівнями управління, відділами є обов'язковою умовою для ефективного обміну знаннями.

Щодо міжнародної співпраці, то на початку статті вже зазначено, що інноваційна політика організації повинна бути відкритою, тим самим підвищується її цінність та ефективність.

✓ Використання знань. Ефективне управління процесами ідентифікації, створення, зберігання та обміну знаннями не має ніякого сенсу, якщо створені, запозичені, передані знання не використовують на практиці. Лише застосування знань для досягнення цілей організації та власних цілей персоналу виправдовує час та зусилля, витрачені на всі попередні процеси.

Незважаючи на складну ситуацію в Україні, важливо усвідомлювати, що лише людина є рушієм прогресу і лише за допомогою своїх знань та здібностей вона може змінити ситуацію на краще. В таких умовах необхідно систематично нарощувати інтелектуальний капітал країни, стратегічними завданнями цієї політики мають стати:

- підвищення продуктивності знань персоналу;
- суттєве покращення якості продукції, технології, управління, освіти тощо;
- узгодженість політики топ-менеджменту з цілями організації та особистими цілями працівників;
- сприяння співпраці науки, освіти та бізнесу, а також глобальний обмін інформацією та знаннями.

Висновки

Для інтеграції у світове товариство Україні необхідно випереджувальними темпами модернізувати інноваційну систему. Необхідні комплексні перетворення у виробничій, фінансовій, науково-освітній, інформаційній, соціальній сферах. Досвід успішних країн доводить, що формування потужного інтелектуального капіталу в країні є основною передумовою позитивних змін. Складний і довготривалий процес “менеджменту знань” повинен ґрунтуватися на системному підході, а також стратегіях виявлення, створення, зберігання, обміну та використання знань.

З наявних альтернатив на сучасному етапі лише стратегія модернізації вітчизняної економіки може бути дієвою. Для цього необхідний ефективний апарат управління на всіх рівнях та ресурсне забезпечення, а інтелект, знання та навички людей є найважливішим ресурсом у сучасному суспільстві знань.

Перспективи подальших досліджень

У подальших роботах продовжимо пошук побудови ефективного механізму модернізації вітчизняної економіки, ефективних шляхів покращення інноваційної діяльності, її ресурсного забезпечення. Дослідження також будуть спрямовані на вивчення досвіду передових країн у галузі модернізації економіки та розвитку інтелектуального капіталу.

1. Erkki KM Leppävuori *Welcome from the hosts: What Is Information Worth – The Value of Information in the Innovation Process - ICSTI Annual Conference From Information to Innovation Royal at Crowne Plaza, Helsinki, Finland, June 10–11, 2010* – p. 52. 2. Nina Bohdan, *Open model of innovation: How Belarus responds to the world trends of development - The 7th Globelics International Conference, Dakar, October 6-8, 2009 [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.smartech.gatech.edu.* 3. K. Kalaiselvan *The Transformation of Innovation into Technology, Economy and Society - Proceedings of the Second International Conference on “Technology and Innovation for Knowledge Management,” India, 12–14 February 2008.* – P.160. 4. Mika Waris *New Information Literacy – Perspective of Small and Medium-Sized Enterprises - ICSTI Annual Conference From Information to Innovation Royal at Crowne Plaza, Helsinki, Finland, June 10–11, 2010* – P. 89. 5. Peter Drucker, *Management Challenges for the 21st Century*, New York: Butterworth-Heinemann, 1999. 6. *Review of the National Innovation*

System[Електронний ресурс] - Режим доступу: www.innovation.gov.au. 7. Sparklin Science [Електронний ресурс] - Режим доступу: www.sparklingscience.at. 8. Skills for innovation – country strategies [Електронний ресурс] - Режим доступу: www.oecd.org. 9. Federal Ministry of Education and Research of Germany [Електронний ресурс] - Режим доступу: www.bmbf.de. 10. Department for Innovation, Universities and Skills, Innovation Nation, Presented to Parliament by the Secretary of State for Innovation, Universities and Skills, the Chancellor of the Exchequer and the Secretary of State for Business Enterprise and Regulatory Reform by Command of Her Majesty - United Kingdom - March, 2008. 11. Стрімке падіння вгору, або Які насправді місця посідає українська освіта у світових рейтингах // “Уніан” від 23 березня 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.education.unian.net. 12. Лісовська Л.С., Луцзяк Н.С. Аналіз шляхів підвищення технологічної конкурентоспроможності України // Вісник Національного університету “Львівська політехніка” “Проблеми економіки та управління” № 683. – Львів – 2010. 13. Оксанич О.Е., Старик Р. Я. Напрямки розвитку інтелектуального капіталу підприємств України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vviem/2011_1/18.pdf.

УДК 658.5+621.31

І.В. Парій

Національний університет “Львівська політехніка”,
кафедра менеджменту організацій

ОЦІНЮВАННЯ ПОТОЧНОГО СТАНУ ВРІВНОВАЖЕНОГО РОЗВИТКУ ЕНЕРГОГЕНЕРУЮЧИХ ПІДПРИЄМСТВ

© Парій І.В., 2012

Здійснено літературний огляд та з'ясувано суть терміна “врівноважений розвиток”, оцінено стан енергогенеруючих підприємств. Проаналізовано основні показники діяльності енергогенеруючих компаній. Проаналізовано технологічну, екологічну і соціальну сфери, окреслено сучасні проблеми діяльності, які стоять на шляху розвитку енергогенеруючих компаній.

Ключові слова: енергогенеруючі підприємства, врівноважений розвиток.

EVALUATION OF CURRENT STATUS OF THE ENERGYGENERATING ENTERPRISES BALANCED DEVELOPMENT

© Pariy I.V., 2012

The article presents a literary review to ascertain the merits of “balanced development”, an assessment of power generating companies. The analysis of the main indicators of energy companies. Analysis of technological, environmental and social areas outlined current problems of that stand in the way of generating companies.

Key words: power generating company, balanced development.

Постановка проблеми

Енергетична галузь залишається найважливішою складовою економічного зростання країни. Їй притаманні специфічні особливості, зокрема: одномоментність вироблення і споживання енергії; надзвичайно складний технологічний цикл її одержання; необхідність централізованого